



LOV og EVANGELIUM

Nr. 1

JANUAR 2000

36. årgang

Korleis arbeider den vonde?

Av Dag Rune Lid

«For Gud står dei stolte imot, men dei audmjuke gjev han nåde.»

1 Pet 5:5

Dette verset skil menneska i to flokkar. Nokon vert Guds motstandarar, medan andre får nåde. Grunnskaden i menneskenaturen kjem fram her, nemleg det stolte sinn. Men det vitnar også om nokon som Gud fekk audmjuka.

Overmot, hovmod og eigenrettferd er grunnskaden i menneskehjarto. Djevelen var sjølv ein engel av høg rang, men overmot og hovmod ført til at han vart utestengd frå himmelen. No unner ikkje djevelen ei einaste sjel å nå himmelens herlegdom. Difor brukar han same taktikk på di og mi sjel. Han veit at får berre overmot og hovmod rom i hjarta, vert me også utestengde frå Guds himmel.

Djevelen svartmalar

Når du, uomvendte lesar byrjar verta uroleg for at du ikkje har det rett med Gud, – kva gjer djevelen då? Jau, då vert han redd for at du skal lytte til Sanninga, til Guds ord. Klarar han få deg bort frå Sanninga, er hans viktigaste siger vunnen. Men han opptrer som ein ljosengel (2Kor 11:14), og gong på gong minner han deg på: «Kva

vil skje om du skulle verta ein kristen? Kva vil ektemaken, borna, naboor, vener, arbeidskollegaer seie? Du vil misse alle vener! Ektefellen vil forlate deg! Borna vil snu deg ryggen!» Han malar kostnadene med å verta ein kristen så enorme, ja heilt uoverkomelege. Men hugs at Bibelen om-talar djevelen som far åt løgna. Tusener har erfart det stikk motsette då dei tok imot Jesus - «eg vene finn som aldri før, for no er Jesus min.»

Kva skjer når djevelen lyg for deg? Jau, i dei aller fleste tilfelle byrjar mennesket sitt stolte sinn å gje han rett. Du byrjar kalkulere og rekne på kostnadene med å bli ein kristen. Kva vert resultatet om du gjev han øyra? Jau, du opplever at prisen, audmukinga og skamma overfor dei andre vert enorm. Men den forferdelege sanninga er at alle som slik er blitt bedregne av djevelen no lid i den evige fortaping fordi dei trudde løgna og ikkje sanninga. Overmot og eigenrettferd gjorde dei til Guds fiendar.

I møte med Sanninga

Men Guds ord talar om at nokre menneske likevel blei frelse - ja at det heime i himmelen er ein uteljande skare frå alle folk og stammer. Korleis kan det ha skjedd? Jau, det menneske som

BLADET UTDIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf./fax. 56 55 26 72.

E-mail: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-mail: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:

Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Postgiro 0801 56 82133

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefødre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 33 93 98, fax 33 33 91 40
Bankgiro 2490 45 39496
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

gjev Guds ord rom i hjarta får møte Jesus, han som er sjølve Sanninga. Guds ord byrjar vise deg kven du er i deg sjølv - at du er ein fortapt syndar. Bibelen vitnar om at du er fødd inn i denne verda med ein natur som ikkje høver inn i himmelen. Slik du er i deg sjølv er du likefram utesengd frå himmelen for evig.

Ditt stolte og hovmodige sinn, dine tankar, ord og gjerningar held ikkje mål i møte med Gud. Sjølv dine finaste gjerningar er smitta av synd. Kor god, from og snill du er - om du er betre enn alle du veit om, likevel er du fortapt i møte men den heilage Gud. Vender du ikkje om, så går du evig fortapt. Kanskje du endå til byrjar miste nattesøvnen, det gjorde kong David (Salme 32). Likevel er det som om du ikkje maktar å slite deg laus frå djevelen og deg sjølv. Du klarer ikkje omvende deg! Du får ikkje til å bli ein kristen slik du ville! Du erfarer at det vert verre og verre, ja at du er fortapt, utan håp om redning.

Sanninga set fri

Trur du Jesus har gløymt deg? Nei, han ser deg! Han talar milde ord til syndarar i naud. Han vil ikkje tale om dom til deg, men om frelse og fred. «For eg er ikkje komen for å døma verda, men for å frelse verda,» (Joh 12:47) seier han. Jesus kom for å leita opp og frelse det som var fortapt. (Luk 19:10)

«Audmjuk dykk difor under Guds veldige hand, så han kan opphøgja dykk i si tid.» (1Pet 5:6) Det menneske som let seg audmjuka av Guds ord, vert frelst og opphøgd for Jesu skuld. Å få møte den levande og oppstandne Jesus til frelse - det er den sanne lukka i livet - og den varer evig! Eig du denne lukka? Den er til deg! Ta imot henne i dag, medan det enno er nådetid!

L&E

Omvendelses dåp til syndenes forlatelse

Av Per Bergene Holm

I det femtende år av keiser Tiberius' regjering, mens Pontius Pilatus var landshøvding i Judea, Herodes fjerdingsfyrste i Galilea, hans bror Filip fjerdingsfyrste i landene Iturea og Trakonitis, og Lysanias fjerdingsfyrste i Abilene, og mens Annas og Kaifas var yppersteprester, – da kom Guds ord til Johannes, Sakarias' sønn, i ørkenen. Og han drog omkring i hele landet ved Jordan og forkynne omvendelses dåp til syndenes forlatelse, som det står skrevet i boken med profeten Jesajas ord: Det er en røst av en som roper i ørkenen: Rydd Herrens vei, gjør hans stier rette! Hver dal skal fylles opp, hvert fjell og hver haug skal senkes. Det krokete skal rettes ut, og de ujevne veier skal bli jevne. Og alt kjød skal se Guds frelse.

Luk 3:1-6

Her står det beskrevet for oss hvordan tilstanden var i Israel da døperen Johannes stod fram. Det landet Israels folk fikk av Herren som eienedom, var under fremmed herredømme. Det var den hedenske keiser Tiberius som regjerte der, ingen konge av Davids ætt.

Hele det landområde som i Davids og Salomos tid var ett stort samlet rike, var nå delt mellom ulike fyrster og

landshøvdinger. I Judea, der Jerusalem og templet lå, satt en romersk landshøvding, kjent for å krenke det jødiske selvstyre og ringeakte den hellige byen og templet.

Landet hadde to yppersteprester, selv om Skriften forutsetter at det bare kan være én. Den ene hadde romerne avsatt og den andre hadde de innsatt. Og selv om prestene var kjent for å være tradisjonstro og tok det nøye med suksesjonen, så anerkjente de i praksis begge yppersteprestene, selv om den ene var innsatt av hedningene imot all rett. Slik tok man både hensyn til romerne og til tradisjonen.

Gjennom denne korte opplistingen av historiske fakta, gir Skriften oss en beskrivelse av Israels nødstilstand. Den politiske og ytre religiøse nød folket og landet var i, er et speilbilde av den åndelige nød.

Det var en profetløs tid. Landet hadde ikke sett en profet på flere hundre år. Hjemkomsten fra Babel hadde ikke ført til noen åndelig fornyelse, men ble fulgt av et nytt åndelig forfall. Folket var i dyp nød.

Fariseerne talte til vekkelse og omvendelse. De formante folket til å omvende seg fra et liv i synd til et liv i

rettferdighet og hellighet i pakt med Mose lov. Da ville Gud igjen forbarme seg over sitt folk og ta seg av det. Fariseernes håp og tro var at en gjenomgripende vekkelse i folket skulle legge grunnlag for Messias' komme, og så skulle det bli nye tider, så skulle Davids rike gjenopprettes og alt komme i sin rette skikk.

"Da kom Guds ord til Johannes, Sakarias' sønn, i ørkenen."

I ørkenen, der det ikke fantes liv, der kom Guds ord til Johannes. Gud ventet ikke til han så tegn til vekkelse og liv. Nei, det er aldri slik at vår vekkelse og omvendelse åpner for at Gud gjester oss. Men det er tvert i mot slik at det først kan bli vekkelse og omvendelse når Gud i sin nåde kommer til oss i vår nød.

Det er alltid nåde fra Gud når han gjester et folk, slik han her kom til Israels folk gjennom Johannes. Det forteller at han ikke har forkastet til evig tid, men at han enda en gang i sin store barmhjertighet vil forbarme seg og kalle til frelse. Det skal du også få regne med. Selve det faktum at Guds ord blir forkjent er et vitnesbyrd om at Gud ennå ikke har forkastet oss for godt. Han vil ennå i sin nåde forbarme seg, han søker ennå å frelse.

Men å bli frelst innebærer at det som skiller oss fra Gud blir tatt bort, at

synden blir skaffet av veien, ryddet vekk. Johannes taler ikke som fari-seerne om at det er noe den enkelte skal få til gjennom egne anstrengelser. Visst må synden av veien, visst må den ryddes bort. Men hvordan skal jeg få ryddet den bort?

Nei, Johannes «*forkynte omvendelses dåp til syndenes forlatelse*». Vi er så bundet i synden at det er umulig å legge av synden eller rydde den ene synd bort etter den andre ved å ta opp kampen i mot den og tro at en ved Guds kraft skal seire over den gjennom egne anstrengelser.

Johannes kalte folket til omvendelses dåp til syndenes forlatelse. Johannes taler alvorlig om folkets synder og om dommen over synden. Mange har kommet i nød over sin synd, og har kommet til Johannes med sin nød. Da lot Johannes dem døpe i det de bekjente sine synder. Den synd de ikke ved egen makt eller ved Guds kraft kunne få ryddet av veien, fikk de legge av i Jordanvannet. I dette renselesebadet fikk de syndenes forlatelse.

Døperen Johannes' virksomhet forklares for oss i lys av et ord fra profeten Jesaja, kap. 40. Det avsnittet begynner med ordene: «*Trøst, trøst mitt folk! sier deres Gud. Tal vennlig til Jerusalem og rop til henne at hennes strid er endt, at hennes skyld er betalt, at hun av*

Herrens hånd har fått dobbelt for alle sine synder.» Her ligger hemmeligheten bak syndenes forlatelse i då-pen ved Jordan. Striden var endt, skylden var betalt - gjennom en annen. Av Herrens hånd hadde det blitt betalt dobbelt for alle syndene.

Så en dag kommer Jesus til døperen Johannes. Han går ned i det skitne vannet. Det de andre har fått legge av seg, tar han på seg. Han bekjenner synden som sin, og så kreves betalingen av ham. Det er grunnlaget for syndenes forlatelse. Det er en annen som gjør opp, det er en annen som min synd er krevet godt gjort av. Og han har betalt med sitt eget blod. Så skal jeg få legge av min synd hos ham, alt det som tynger.

Å legge av synden, å rydde synden av veien, er ikke i første rekke å vinne seier over den i betydningen å få den ut av livet. Men det er i første rekke å få legge den av hos Jesus, i tillit til syndenes forlatelse for hans skyld. Men den som gjør det, han løses også fra synden i livet, for da mister synden sin makt. Det blir et annet liv – «ei en slave lenger, men et barn av Gud.» Den før som hadde sin lyst i synden får all sin lyst i Gud og avskyr synden. Det er det døperen kaller et liv som er omvendelsen verdig.

Et nådens år fra Herren!

Når vi i disse dager går inn i et nytt årtusen vil vi benytte anledningen til å hilse våre lesere med ordet fra Luk 4:18-19, der Jesus sier om seg selv at «*Herrens Ånd er over meg, for han har salvet meg til å forkynne evangeliet for fattige. Han har sendt meg for å forkynne for fanger at de skal få frihet og for blinde at de skal få syn, for å sette undertrykte fri, for å forkynne et nådens år fra Herren.*»

Det viktigste i år er ikke at vi har gått inn i et nytt årtusen, men at vi fortsatt lever i nådetiden, at vi fortsatt kan få være med å forkynne «*et nådens år fra Herren*». Også i år er det frelse å finne for den som søker Gud!

Men det nye årtusen minner oss på en særlig måte om alvoret som profeten Jesaja roper ut: «*Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær!*» (Jes 55:6)

Årene går! Nådetiden går mot sin avslutning! Evigheten står for døren! Det er snart tre tusen år siden Jesaja ropte ut sitt budskap. Det er to tusen år siden Jesus gav sitt liv for syndere og ropte ut et nådens år fra Herren! Det er tusen år siden kristendommen kom til Norge.

Vi er inne i et nytt årtusen. Vi vet ikke hvor gammelt det blir. Men en ting vet vi, at «*Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid.*» (Heb 13:8)

Godt nytt årtusen sammen med Jesus!

Vennlig hilsen redaksjonen

L&E

Judas Iskariot

Av Lars Fossdal

Bibelen skildrer flere menneskers livshistorie. En av den er Judas Iskariot. Allerede fra barndommen var han opplært i De hellige skrifter, og som de andre disiplene ventet han på Messias som Moses og profetene hadde skrevet om. Da han møtte Jesus fra Nasaret, trodde han at Jesus var Den salvede Messias. På kallet til å bli en Jesu disippel og senere apostel, svarte han straks ja og fulgte sin Herre og Frelser. Det er lite trolig at Jesus kalte uomvendte mennesker til tjeneste i Guds rike, all den tid Sal 50:16 sier: «Hva har den uguadelige med å fortelle om mine lover og føre min pakt i sin munn?»

Judas var altså en mann som hadde omvendt seg og fått del i nåden. Han hadde fått den store tjeneste av Herren å være apostel. (Matt 10:2-4) Hans oppgave var å være en utsending med samme autoritet som han som sendte ham. Hele sitt liv skulle han virke for Jesus og bringe frelsesbudskapet ut til folket. Når hans tjeneste så var endt, skulle han herliggjøres og for evig være uten synd. Utgangen på hans liv skulle hatt en salig ende. Men slik gikk det ikke.

Judas ble en utro medarbeider

En av Judas oppgaver var an-

svaret for pungen – felleskassen. Kanskje hadde han interesse og naturgaver på det området? Men oppgaven ble en snare for Judas. Han tok av pungen. (Joh 12:6) Det er utrolig hva Djævelen kan benytte seg av for å føre et menneske, ja selv en apostel i den evige fortapelse.

Judas synd var hemmelig. Ingen av de andre disiplene fattet mistanke til hans svik. I Joh 13:29 står det at når Judas gikk ut fra nattverdsalen, tenkte noen at det var fordi han skulle kjøpe det de trengte til høytiden.

Samvittighetens tale

Judas visste det var galt å stjele. Guds bud ble innprentet i barna fra de var ganske små. Likevel lot han seg friste til å handle mot Guds vilje.

Til å begynne med hadde nok ikke Judas tenkt å stjele. Kanskje trengte han penger og ville låne av kassen for senere å betale tilbake. Judas' reaksjon når Jesus ble tatt til fange og dømt, viser at han hadde samvittighet og rettferdighetssans. (Matt 27:4) Derfor må vi regne med at hans samvittighet talte til ham for å advare ham alt fra første gang han tok penger fra pungen. Men Judas fulgte ikke samvittighetens tale.

Synden fordreier synet

Det er en kjent sak at fristelsen

blinder mennesket så det ikke ser sant på tingene. Fristeren kommer med så mange forklaringer at synden blir berettiget. Synden blir ikke synd, men faktisk noe som er til vårt beste.

Adam og Eva opplevde det samme i Edens hage, og vi opplever det i vår hverdag. Ordet blir satt til side slik at vi kan synde med god samvittighet. Bibelen kaller det syndens svik.

Mennesket velger synden

Til å begynne med fikk nok Judas dårlig samvittighet når han tok fra pungen. Men etter hvert som han stjal, ble hans samvittighet sløvet, og det ble lettere å overhøre samvittighetens stemme. Judas kunne leve i synden, enda han visste det var galt.

Når ingen sa noe til ham om hans svik, ble han fristet til stadig å ta mer. Han kom inn i en vond bane. I Matt 26:16 står det: «Fra den tid av søkte han leilighet til å forråde Ham.» Helt bevisst la Judas planer om hvorledes han kunne tjene penger på Jesus. Og i Matt 26:25 advarte Jesus ham ved å forutsi at han skulle forråde ham. Men nok en gang unndro Judas seg. Synden lokket og dro på ham.

Judas valgte å leve i synden for å nyte den, selv om nytelsen bare varte en kort tid. Han ble syndens fange og synden hersket over ham. Han valgte en kortvarig nytelse av synden og fikk en evig fortapelse til lønn.

Det gikk med Judas som det har gått med så mange. Gir en først lille-

fingeren til Djævelen, tar han straks hånden og hele legemet.

Synden vil ha hele mennesket

Selv om Judas visste at Jesus var synderes venn og frelser, ja at han kunne løse de bundne, gikk han ikke til Jesus med sin synd for å bli frelst. Hans tyveri hadde skapte avstand mellom ham og Jesus. Han lot seg ikke drive til omvendelse. Han unndro seg til fortapelse.

Satan inntok Judas' hjerte

Judas solgte Jesus. Det er fristerens mål med synden. Slik går det med den som ikke lar Guds ord dømme sitt hjerte og sine tanker og la seg drive til omvendelse. Judas gjorde en dårlig handel og fikk døden som lønn. (Rom 6:23) Joh 13:30 sier at det var natt. Natt og mørke blir det i hvert hjerte som lever i synd.

«Venn, hvorfor er du her?»

Da Judas kom med sine for å ta Jesus i Getsemanehagen, kaller Jesus ham for sin venn. Med spørsmålet «Hvorfor er du her?» vil Jesus stanse ham opp til ettertanke for om mulig å få Judas til selverkjennelse og omvendelse.

Det er underlig at det selv i denne stund fremdeles var rom for Judas i Jesu hjerte. Men Jesus var kommet for å frelse det som var fortapt. Heller ikke Judas behøvde å gå fortapt. Men det var ikke rom for Jesus i Judas' hjerte, for der rådde synden. Judas

var forblindet av synden. Derfor gikk han fortapt.

Judas' liv endte med forferdelse

Om det hadde vært natt i Judas hjerte, ble det enda mørkere for ham da han så at Jesus ble domfelt. Han skjønte at han hadde forrådt uskyldig blod. Angeren kom. Nå ville han kjøpe Jesus tilbake. Men gjort gjerning stod ikke til å forandre. I sin store fortvilelse møtte han ingen barmhertighet.

For tretti sølvpenger, en liten slant penger, stod han tilbake, alene med sitt svik mot Jesus. Fortvilelsen var så stor at den eneste utvei han så var å ta sitt liv. Og Judas gikk bort og hengte seg. (Matt 27:5)

Djevelen hadde nådd sitt mål med Judas. Skriften kaller ham fortapelsens barn. Det er fordi han ikke aktet på Guds ord til frelse fra synden og dens makt over seg.

Hva med deg?

Du også fristes daglig av Satan. Også for deg har Satan langsiktige planer som han arbeider på med list og svik.

Det er mange synder han kan binde mennesker i: Egoisme, bitterhet, uærlighet, baktalelse, pengekjærhet, hor, og urene tanker. Hans mål er at du og jeg bevisst eller ubevisst skal velge synden, slik at han kan innta oss og herske over oss for tid og evighet.

Jesu venn

Også deg kaller Jesus for venn. Det er rom for deg hos Jesus. Han er din frelser, det var derfor han kom hit ned til jord. Der hvor du har falt, der har Jesus seiret. Og han vil gi deg sin seier over synden når du vender om fra synden og tror på Jesus.

Du blir fortsatt en synder, men Gud tilregner deg Jesu rettferdighet av nåde. Og Gud fraregner deg dine synder og overtredelser, ja, alt vondt du har gjort. Din skam og ondskap ble lagt på Jesus. Gud tilregnet ham din synd. Derfor måtte Jesus, enda han var fullkommen, dø på et kors som en som var forbannet av Gud.

L&E

Bibeldager på Bibelskolen på Fossnes

7. - 13. februar 2000 inviterer Bibelskolen på Fossnes til en ny bibeluke. Alle som har tid og anledning er velkommen til en uke under Ordets hørelse. Be om program og opplysninger fra bibelskolen, tel. 33 33 93 98. Se også siste side i dette bladet.

*Hilsen Per Bergene Holm
(rektor)*

«Konservativ kristendom»

Av Jon Espeland

«Konservativ kristendom» har i flere generasjoner vært selve hedersbetegnelsen blant bedehusfolket i Norge. Det er jo så mange som har smykket seg med kristennavnet, men vi har kalt oss «konservative kristne», og med det har vi villet understreke at vi er bibeltro og at vi tar det alvorlig med vår kristendom. Opp gjennom årene har jeg truffet mange som har omtalt seg selv som konservative kristne. Men jeg har merket meg at det blir sjeldnere å treffe slike etter hvert. Hedersbetegnelsen er blitt belastende for mange, en merkelapp de kvier seg for. De konservative kristne blir stadig utskjelt i pressen og begrepene «konservativ» og «fundamentalistisk» blir koblet sammen, – og gjerne med en undertone av at konsernativ kristendom og fanatisk muhammedanismus er to sider av samme mynt.

Denne åndskamp har to farlige konsekvenser. Den ene er de mange som nå kvier seg for å kalte seg konservative kristne. Den andre er oss som kanskje føler oss utfordret til å skjerpe vår konservative profil. Den første gruppen nærmer seg verden, vi står i fare for å nærme oss fariseismen. Mange blir så selvkritiske at de mister både syn og åndskraft, vi kan bli så selvbevisste at vi tror at vårt syn er vår åndskraft.

Det er viktig å minne hverandre om at verken bibelsyn eller konservativ merkelapp kan frfelse oss. På dommens dag kan jeg ikke rose meg

verken av mitt syn eller min innsats i åndskampen. Jeg skjelver ved tanken på at mange konservative den dagen kanskje skal dømmes for-tapt sammen med lunkne og liberale og moderne kristne. For på dommens dag gjelder bare blodet!

Har vi ikke vårt liv og vår salighet i Jesu blod, så skal det den dagen bli åpenbart at vi er i samme bås som dem vi anså som våre fiender, at vi bare har drevet et yngelig skuespill og bedratt oss selv og at vår kamp har vært en borgerkrig hvor mørkets fyrste er den som i bunn og grunn har levert våpen til begge fronter.

Måtte Gud forbarme seg over våre sjeler og opplyse vår ånd og ransake våre hjerter. Det er så lett å bli stor i egne øyne. Det er så lett å rettferdigjøre seg selv, og ikke minst den kamp vi står i. Og så kommer denne store fare og fristelse: «Jeg blir nok frelst, det er verre med de andre!»

Å, dette er fariseismens hovedtese, – å sammenligne seg med «de andre» og så trekke den konklusjon at vår sak står godt, det må være i orden med oss!

Men glem ikke at Gud skal sammenligne oss med en hellig lov, legge et absolutt krav på vårt liv og kreve oss til regnskap for den minste synd i tanke- og viljeslivet!

Da får vi ikke trang til å sammenligne oss med noe menneske! Da blir

alle merkelapper og åndskampsaker uaktuelle! Da blir det bare spørsmål om jeg kan unnfly Guds dom og vrede? Jeg får bruk for et tilfluktssted!

Kristendom er å være skult av og i Jesus, å være tilgitt sine synder og kledd hans rettferdighetsdrakt. Her er sentrum i all sann kristendom. Hit må vi bringes tilbake, igjen og igjen, fra våre mange store tanker om oss selv og den kamp vi står i.

Derfor består åndskampen først og fremst i dette: Å lese Guds-ord og høre Guds ord! – for at våre hjerter må bli bevart i dette alvor: «Det er jeg som går fortapt, det er jeg som trenger frelse!»

Hvis vår konservative kristendom ikke fører oss inn til Jesus, så er den ingenting verdt. Om vårt engasjement fører oss ut i store forsakelser og påfører oss mistro og baktalelse og usanne rykter, så er det til ingen nytte dersom det ikke fører oss selv og andre inn til Jesus! Det må ikke bli posisjoner og prestisje! Det må være nød for egen og andres frelse!

Vi må be om at Jesu nød for sjelene må være vår drivkraft, ikke vårt eget engasjement og stridighet. Vi driver ikke politikk! Nei, vi står i en åndskamp! Og den kampen står ikke mot andre mennesker, men mot Satan selv. Vi skal ikke vinne over våre meningsmotstandere, – vi skal vinne dem! Vi skal ikke nedkjempe dem. Nei, vårt mål må være at de, sammen med oss, skal bli oppreist med Kristus!

Vi er ikke kalt til å tråkke på andre mennesker, men til tvert i mot å løfte

fram Jesus for hverandre og alle mennesker!

Måtte våre spor i verden være Jesu spor! Det er så lett å sette spor av menneskelig tanke og strategi. Det er så lett å ta over kommandoen og styre kampen på Jesu vegne. Måtte Jesus få styre oss og vår tanke slik at han får sende oss ut i sin kamp. Husk at Jesu kamp har dette ene mål: Sjelenes frelse!

Vi har så lett for å sette oss andre mål, som å bevise at vi har rett, at det er best slik vi tenker og at vi har løsningen! Så ender vi i «retthaveri» som de kalte det før. Vi kan nok slå våre motstandere i hodet med sannheten. Men vi fikk ikke sannheten som en klubbe til å slå andre med.

Nei, la oss se på Jesus, han som kaller seg selv for Sannheten! Apostelen Peter trakk sitt sverd og kjempet for Sannheten da Jesus ble motsagt og arrestert natt til langfredag. Det var en kjødelig kamp. Men vi ligner Peter. Vi trekker våre sverd og tror vi kjemper for Sannheten, for Jesus. Men Jesus sa til Peter: «Stikk ditt sverd tilbake på plass. For alle som griper til sverd, skal falle for sverd.» (Matt 26:52)

Så gikk Jesus med sine motstandere og gav livet sitt for dem, og for Peter. Senere ble Peter en «konservativ kristen», en som kjempet med åndelige midler, som ofret all sin prestisje og som til sist måtte bøte med livet i sin utrettelige kamp for Sannheten!

Lammet og blodet

Av Olaf Klavenæs

Frelsen fra Egypt er det grunnleggende i Israels historie, fra den dagen begynte en ny tidsregnnig. Israel blir å regne som Guds eiendomsfolk.

I 5M 7:6-8 leser vi: «*For et hellig folk er du for Herren din Gud. Deg har Herren din Gud utvalgt av alle folk på jorden til å være hans eiendomsfolk. Ikke fordi dere var større enn alle andre folk, fant Herren behag i dere, så han utvalgte dere. For dere er det minste av alle folkene. Men fordi Herren elsket dere, og fordi han ville holde den ed han hadde sverget deres fedre, derfor førte Herren dere ut med sterk hånd og fridde deg ut av trellehuset, fra Faraos, egypterkongens hånd.*»

Løftene er knyttet til Israel på en merkelig måte i Bibelen. Det er Guds øyesten. «*Han fant ham i et øde land, i villmarken, blant hyl fra villdyr i ørkenen. Han vernet om ham, han våket over ham, han voktet ham som sin øyesten.*» 5M 32:10 Israel er Guds øyesten. «*For den som rører ved dere, rører ved hans øyesten.*» Sak 2:12

Lammet var et stedfortredende offer. Det skulle være hankjønn. Det skulle være feilfritt. Abraham så Lammet. «*Abraham så da opp, og se – bak ham var det en vær som hang fast etter hornene i et kjerr. Abraham gikk da bort og tok væren, og han ofret den som*

brennoffer istedenfor sin sønn.» 1M 22:13

Jesus forteller i samtale med de skriftlærde at «*Abraham, deres far, frydet seg til å se min dag. Og han så den og gledet seg.*» Joh 8:56 Han så stedfortrederen; han så Lammet.

Det viktigste ved offerdyret var blodet. Det var blodet som gjorde soning. Sone betyr skjule, dekke. Synden skulle sones, - dekkes for Guds ansikt. Det skjedde ved blodet. Begge dørstolpene og den øverste dørbelken skulle være blodmerket. «*Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi.*» 2M 12:13 Blodet var for Herrens åsyn. Døden herjet i Egypt; det var skrik over døden. «*For de sa: Vi er dødsens alle sammen!*» 2M 12:33 Slik er det også i dag for alle som ikke har Lammet og blodet. Er du blitt glad i blodet? Blodet er det kjæreste for himmelvandreren. Blodet har reddet meg.

«*Men da Kristus kom som ypperstestprest for de goder som skulle komme, gikk han gjennom det telt som er større og mer fullkommen, som ikke er gjort med hender – det vil si: som ikke er av denne skapning.*

Ikke med blod av bukker og kalver, men med sitt eget blod gikk han inn i helligdommen én gang for alle, og fant en evig forløsning. For så sant blodet

av bukker og okser, og asken av en kvige, helliger til kjødets renhet når det blir stenket på dem som er urene, hvor meget mer skal da Kristi blod – han som i kraft av en evig Ånd bar seg selv fram for Gud som et lyteløst offer – rense vår samvittighet fra døde gjerninger så vi kan tjene den levende Gud!» Heb 9:11-14

Vi kan tjene den levende Gud ved Lammet og Blodet. Kun der kan vi leve for Gud. Vi er løskjøpt, ikke med forgjengelige ting som gull eller sølv, «men med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam.» 1Pet 1:19

Guds Lam er Jesus! Utenfor Jesus er vi dødsens alle sammen!

Under blodet

«Som fuglene brer ut sine vinger, slik skal Herren, hærskarenes Gud, verne Jerusalem – verne og frelse, gå forbi og redde.» Jes 31:5

Er du under Jesu blod og vinger?

«Jerusalem, Jerusalem! Du som slår i hjel profetene og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte jeg ville samle dine barn, som en høne samler kyllingene sine under vingene. Men dere ville ikke.» Matt 23:37

Her i verden er vi kun en liten tid; vi er på reise mot det evige. Går din reise til himmelen?

*Jeg er en fremmed, jeg er en pilegrim
Blott en aften bor jeg her.
Gjør meg ei hinder, for jeg vil følge
Guds folk til strid igjennom ørk og bølge.*

*Reisemåltid i hast jeg tager
Som en jaget, som et ilbud stanser ei.
Jeg står omgjordet om mine lender
Har vandringsstaven i mine hender.*

*Lammets blod har mitt døtre tegnet
Meg beseglet, jeg er hans.
Ei syndens surdeig jeg mer skal smake
Av sted jeg haster, ser ei tilbake.*

*Lammets måltid meg salig smaker
Som en forsmak av hans ro.
Med føtter skodde fra treldomsbandet
Jeg får å arve, det gode landet.*

*Til det landet mitt øye blinker
Ewig stråler solen der.
I fremmedlandet, er mørkt og farlig
Der går jeg vill og snubler snarlig.*

*Jorden har ei den ro jeg søker,
Nei jeg lenges til Guds stad.
Der gråter ingen, der ender nøden
Der bor ei synden, dit når ei døden.*

*Hulde Hyrde, blott ett jeg beder:
Følg og led meg alltid du
Så jeg iler alltid å møde
Inntil jeg hviler uti ditt skjøde.*

Dett er en sang som jeg har funnet i sangboken «Sannhets røst», samlet av O. Langeland. Jeg synes den beskriver Lammet og Blodet.

Bekken fra helligdommen

Av Ole Rolfsnes

Esek 46:19-24 og 47:1-12

For at det ikke skal ta altfor stor plass, vil jeg be leserne ta frem sin Bibel og lese versene som det er henvist til ovenfor.

Det har vært et av mine store problem, hvorfor det er så stor forskjell på de som kaller seg troende, og på samme måte når det gjelder forkynnelsen. Bibelen gir oss mange vink om disse forhold, og her vil jeg gjøre et forsøk på å vise til noen av dem, for at det kunne hjelpe noen til å se.

Først leser vi at han tok profeten ved hånden og førte ham omkring i helligdommen. Han viste profeten at det ut fra helligdommen rant en bekke. Har dette hendt noen av oss? Ja, Gud være takk, mange av oss ble som ganske unge tatt ved hånden og vist omkring. Vi lærte å be og fikk høre om Gud og Jesus. På skolen lærte vi grundig bibelhistorien og forklaringen. Vi ble med andre ord ført rundt i helligdommen. Hva det har hatt å bety for oss, vil vi sent forstå. Men vi skjønner litt av det når vi hører hva de lærer på skolen i dag, og vet om de mange hjem der de aldri får høre det, eller

de mange som lite leser om slike ting og har liten kunnskap om Gud og evangeliet.

Men den som får kunnskap om disse ting, for ham er det den beste kunnskap et menneske kan få. Og det finnes nok noen som har fått stor kunnskap, som har gått bibelskole eller andre skoler, hvor de fikk lære mye bibelkunnskap. Men der står en liten setning i vers 2: «og førte meg omkring utenfor.» Det viser at Gud ikke er fornøyd med bare lærdom. Han vil gi oss erfaring av det vi har lært, og da må vi først ut forbi lærdommen.

Hva skjer så? Jo, den floden vi har sett og lært om, den som kommer ut fra helligdommen, dens påvirkning og kraft har vi ikke hatt erfaring eller kjennskap til. Først når vi blir ført ut i bekken til anklene, er vi kommet i kontakt med bekken. Det vil si at vi får en liten berøring av Guds Ånd, og den kraft som utgår fra det vi har lært. Men om et menneske har stor kunnskap og erfaring av Åndens påvirkning, så er han ikke dermed frelst. Det viser følgende: «Så lot han meg vade gjennom vannet, og det nådde meg til anklene.» Dette viser at påvirk-

ningen blir sterkere og sterkere, inntil det blir vanskelig å stå imot. Dette er det kritiske punktet som enhver frelst synder kjenner til. Da må alt vårt eget bort, det blir som å stå i fossen og kjenne dens kraft og se i øynene at mister jeg bunnen, er det døden!

Men mister vi fotfeste i oss selv, og egen kraft og motstand tar ende, får vi oppleve hva det vil si å bli frelst. Da inntrer det vi kaller Guds fred, for da er vi omsluttet av vannet, som er et bilde på Guds nåde. Du som trodde at dette ble døden, du får se at dette er livet i Guds nåde. Nåden dekker deg og bærer deg, du blir som fisken i vannet. Dette blir ditt liv. Du undres bare, er dette å bli frelst? Du har jo ingen ting gjort, ser bare at det er Guds gjerning.

Så blir spørsmålet: Hvor står du min leser? Et av disse stadier er ditt; enten i huset, til anklene, knærne eller lendene, eller du har kjennskap til hva det vil si å hvile i nåden.

I vers 6 står det: «*Har du sett det, menneskesønn? Og han førte meg tilbake igjen langs elvebredden*». Dette viser at det var mer å se. Ved bekvens bredd stod det mange trær. Det er et bilde på en frelst synder, for i Jer 17:8 står det at han skal bli som et tre plantet ved vann og som

skyter sine røtter ut ved en bekk, som ikke sørger i tørre år, og som ikke holder opp med å bære frukt.

Det viser at på denne plassen må et frelst menneske stå om det skal bære frukt og vokse i helliggjørelse. Bare der er nåden virksom til et hellig liv, for kraften utgår fra helligdommen og gir den enkelte vekstmulighet til å bære frukt, uten noe strev fra vår side. Vi bare tar i mot fra bekken.

Her må vi nøyne merke oss at det forskjell på gode gjerninger og frukt. Det finnes mange som lever under loven eller under Guds påvirkende nåde, og som har mange gode gjerninger, uten at de bærer Åndens frukt. Ja, enkelte tror at de er frelst, siden de kjenner seg påvirket av Åden. Men dette ordet skulle vise at det er farlig å stoppe der. For den som er kommet helt ut i bekken blir påvirkningen en helt annen. Da er vi helt omsluttet av vannet eller nåden, og lever fritt som fisken i vannet. På samme måten ser vi at treeet ved bekken får sin kraft fra vannet som sigør inn til rotene så stille og ubemerket at vi intet kan merke.

Mitt ønske er at denne lille bibelundervisning måtte få bli noen til hjelp!

Kan henda Herren gjer noko for oss!

Av Dag Rune Lid

Så sa Jonatan til våpensveinen: Kom, lat oss gå over til forposten å desse uomskorne! Kan henda Herren gjer noko for oss. Ingen ting hindrar Herren frå å frelsa, anten det er ved mange eller ved få.

Våpensveinen svara han: Gjer alt du har i tankar! Gå berre du! Eg skal fylgja deg kvar du vil.

1Sam 14:6-7

Les gjerne heile kap. 13 og 14. Der får me sjå inn i ei vanskeleg tid i Israel. I kapitla foran les me at profeten Samuel er blitt gammal, og at sønene hans ikkje ferdast på Herrens vegar. Saul har blitt konge, og me ser korleis han byrjar gå fråfallet sin veg, – bort frå Guds ord. Situasjonen for folket er mørk. Fienden ser ut til å vinne på alle frontar.

Gripne av frykt og mismot

Då Israels-mennene såg at dei var i fare av di folket vart så hardt trengde, gøynde dei seg i hòler og hellarar og bergskorter og kjellarar og brunnar.» (1Sam 13:6)

Frykta førte dei inn i mørke kjellarar, og djupe brunnar - dei leita etter plassar å skjule seg. Dei var prega av fortviling og mismot. Det var mørke på alle kantar, og i tillegg står fienden ved døra, klar til angrep.

Filistrane hadde bortført alle smedane i Israel (13:9), slik at folket blei utan sverd, spyd og reiskap. Dei var difor heilt avvæpna og hjelpelause i møte med fienden. «*Såleis hadde det*

*seg at den dagen slaget stod, fanst det korkje sverd eller spyd hjå nokon av alle dei folka som var med Saul og Jonatan, berre Saul og sonen Jonatan hadde slikt.» (1Sam 13:22) Fienden var overveldande: «*Filistarane samla seg for å føra krig mot Israel: Tretti tusen vogner, seks tusen hestfolk, og fotfolk så mange som sanden ved havsens strand.» (1Sam 13:5)**

Vår historie

I Det gamle testamente finn me mange forebilete og parallelle situasjonar til historiske periodar i folk og nasjonar. Det me møter her har parallellear til den åndelege situasjon me i dag opplever i vårt folk. «*Men alt dette hende dei som forebilete, og det er skrive til formaning for oss, som dei siste tider er komne til.» (1Kor 10:11)*

Hans Nilsen Hauge (1771-1824) var eit reiskap som Gud fekk bruke til ei djup samvitsvekking som gjekk over Noreg i byrjinga av 1800 talet. Mange av dei som var med på Eidsvoll i 1814 var prega av desse vekkingane, noko som også viste seg i sjølve grunnlova. 1800-talet blei vekkinga sitt hundreår i Noreg.

Også langt ut i vårt hundreår var det samvitsvekkingar med djuptgripande frukter i folket. Heile bygder blei forandra. Gud reiste opp kvinner og menn, drivne av Den Heilage Ande, som fekk svinge Andens sverd – Guds ord – over menneskehjarto. Guds rike

vann siger etter siger. Det var mange «smedar» som kveste Andens sverd, frå professorer på universitet til lærarar barneskulen, og frå biskopar og prestar i kyrkja til predikantar og sundags-skulelærar i heimar og bedehus.

Men kva skjedde? «*Medan folka sov, kom fienden hans og sådde ugras i kveiten.*» (Matt 13:25) På slutten av 1800-tallet byrja bibelkritikken gjere seg gjeldande ved universiteta i Europa. Den fekk etter kvart gå sin sigersgang gjennom folket – endåtil mellom Guds folk – til me i dag har fått eit kristendomsfag i skulen der alle religionar er blitt likestilte og læraren ikkje lenger har lov og seie at Bibelen er sanninga.

«Smedane», dei åndelege hyrdane som skulle kvesse «sverdet» for Kristi stridsmenn her på jord, har fienden bortført og gjort tause og ufarlege. Vekkarrøystene som ropa: «Så seier Herren!» har tagna i mange samanhengar. Dei som talar som Guds ord og vågar å stå fram, blir hengde ut i massemedia til hån og spott.

«Jerusalems murar» blir angripne på alle stader, og det ser ut som det ragnar over alt. Fienden er som «sanden på havsens strand» og dei som Herren enno har fått halde vakne sukkar: «Kva skal me gjere?»

Fienden tilbyr hjelp

Resultata blei for Israel at dei måtte gå til filistarane for å kvessa reiskapa sine. (13:20) Har det skjedd i vårt land også? I mange samanhengar er eg redd for at det er det som har skjedd. Bibelkritiske tankar har fått sige inn i folket, og alt frå skapinga til dommedag er rydda ut or lærebøkene. I kristen-

dommen sitt namn er ein blitt så human at ein ikkje lenger kan seie at noko er rett og gale, og den sodomittiske synd som no herjar kyrkja, fører både folket og kyrkja inn under Guds vreide. «*Dei lækjer skaden hjå folket mitt på lettvis, når dei seier Fred! Fred! Og det er ingen fred.*» (Jer 8:11)

Den åndelege søvn har gjort at fienden har fått så sin sæd, og så har ein mist trua på Andens sverd som er Guds ord. I staden er ein byrja lytte til fienden i kampen om sjelene. Det blir sagt: « - Me må kommunisera med tilhøyrarane!» For å få kontakt med sjelene byrjar ein dra inn alle moglege verkemidlar - dans, drama, trylling og anna underhaldning. Kva blir resultatet? Jau, mennesket får ikkje møta ein heilag Gud som er ein fortærande eld mot all synd, og dei får heller ikkje trong til frelsa. Det skjer ingen ny fødsel, det blir ikkje skapt noko nytt liv. «*Så kjem de og stig fram for mitt åsyn i dette huset som er kalla med mitt namn, og seier: Vi er freste! – og så vil de framleis gjera alt dette avskyelege!*» (Jer 7:10) «*Du har namn av å leva, men du er død.*» (Op 3:1)

Det at trua kjem av forkynninga av Guds ord (Rom 10:17), og at Herren ved dette «sverd» dödar og gjer levande (1Sam 2:6), det ensar ein ikkje. Resultatet uteblir ikkje mellom Guds folk: Saltet har mist si kraft, og fieriden vinn siger etter siger i folket vårt! Samfunnet går i «forråtning» og me vil få oppleve at «*Guds vreide vert openberra frå himmelen over all gudløyse og urettferd hjå menneske som held sanninga nede i urettferd.*» (Rom. 1:18) Det blir ein frykteleg dag når Gud

må tukte vårt folk fordi me forkastar han, og det blir ein enda verre dom når kvar enkelt skal møte den heilage Gud på dommedag.

Erobringstrong

Men det var då det såg som mørkast ut at Gud greip inn blant israelsfolket. Det var mørkt i det babylonske fangenskap då Gud reiste opp Daniel. Det var mørkt i Europa då Luther fann ein nådig Gud. Det var mørkt i Israel då Gud reiste opp Jonatan. Det var mørkt i Noreg då Gud sende ut Hans Nilsen Hauge.

Bibelen og heile kyrkjehistoria vitnar om at når Herren vil ha noko gjort, så startar han ikkje masserørsler. Han tek ut ein mann som han byrjar forme i sitt fortrulege råd, og openberrar sine ord for hans hjarta. Når Herren open-berrar sitt ord for dette menneske, og mennesket er tru mot Ordet, då syt Herren for at dette menneske blir høyrt i folket. (1Sam 4:1) Så brukar Gud denne mann som ein hyrde for sitt folk.

Midt på dagen forlet Jontan og våpensveinen kong Saul og folket. Åleine reiser dei over til fienden sin leir. Jonatan var kongesong og namnet tyder på hebraisk: «Gitt av Jahve», dvs. «gitt av Gud». Eit underleg førebilete på himmelens kongeson – Jesus – gitt av Gud til frelse for sitt folk. Han kom også då det såg som mørkast ut for folket hans, og vann den største siger i Guds rike.

Gud hadde lagt ein erobringstrong ned i Jonatan sitt hjerte. Noko av den same erobringstrong finn me hjå den himmelske fyrsten: «*Det var ham tungt tå tenkte på At verden skulle under gå,*

Det skar ham i hans hjerte. I slik en hjertens kjærlighet, Han kom til oss på jorden ned Og lindre all vår smerte.» (Sb 638) Jesu naud var å erobra syndarar for himmelen. Difor kom han! Difor døydde han! Og difor lever han i dag i forbøn for sjela di!

Kvar er det ein kristen får denne erobringstrongen? Den får ein hos Jesus i Ordet. Dess nærmere du lever Herren, dess meir vil du bli prega av Jesu sinnelag, han som vil at alle menneske skal bergast for himmelen og lære sanninga å kjenne. (1Tim 2:4)

«Kan henda Herren gjer noko for oss?»

Jonatan var prega av den himmelske erobringstrong. Han hadde ein forventning til Herren og ikkje til kva han sjølv og folket kunne makte mot fienden. Kva er det han seier? «*Kan henda Herren gjer noko for oss?*» Han var ikkje oppteken av eigne moglegheiter eller den overveldande fienden. Hans blikk var festa på Herren – skaparen av himmel og jord.

Skal ein kristen sigre og nå målet, og skal ein sigre i kampen om sjelene, så er det berre ein veg å gå: Med blikket festa på trua sin opphavsmann og fullendar. (Hebr. 12.2) «*Vert sterke i Herren og i hans veldige kraft! Tak Guds fulle rustning på dykk, så de kan stå dykk mot djevelens lumske åtak.....*» (Ef 6:10-18)

Direkte eller indirekte er Jonatan ei frukt av vekkinga under Samuel (sjå kap. 7). Folket kom i syndenaud, og Herren fekk gripe inn med frelse. Det var denne vekkinga som danna grunnlaget for stordomstida under kong

David. Jonatan hadde i samlivet med Herren erfart, både i sitt eige liv og mellom Guds folk at «*ingen ting hindrar Herren frå å frelse, anten det er ved mange eller få.*» (v. 6) Heile vår Bibel vitnar det same!

Jesu død på korset viser til fulle at me har med eit anna rike enn denne verden å gjere. Det som såg ut som den største vanmakt – då himmelens Gud blei korsfesta – det var den største siger for Guds rike, fordi Guds kraft vert fullenda i veikskap. (2Kor 12:9) Det var Gud åleine som sigra på Golgata kors.

Korleis er det Gud arbeider? Jau, «*ikkje med makt og ikkje med kraft, men med min Ande, seier Herren, Allhærs Gud.*» (Sak 4:6) Anden brukar Ordet, og gjennom det talar Herren til samvita. Menneske som lyttar til Andens røyst gjennom Ordet, vil oppleve å stå som ein syndar for den heilage Gud. Då treng ein nåde, frelse og berging frå fortapinga. Det mennesket som gjev Ordet og Anden rett - blir frelst.

Når Herren gjer noko for oss, blir det varige frukter. Kven er det Herren arbeider gjennom? Jau, han arbeider gjennom slike som Jonatan som ventar alt frå himmelen og seier: «*Kan henda Herren gjer noko for oss?*»

«Ingenting hindrar Herren i å frelsa»

Tenk for eit herleg evangelium for syndarar i naud. Ingenting hindrar! Frå Guds side er frelsa ferdig for kvart einaste menneske. Då Jesus døydde på Golgata kors, reiv han ned fiendskapen mellom Gud og menneske. Teppet i templet, som skilde inn til det

aller heilagaste, rivna frå øvst til nedst - frå himmelen! Difor er det også at evangeliet lyder til ditt og mitt hjerte, same korleis me kjenner det: «***Ingen ting hindrar Herren i å frelse.***»

Men kvifor blir ikkje alle menneske frelst då? - ein skulle tru det var kø av menneske som ynskte å søkja Gud når det ikkje er noko frå himmelen som hindrar Herren i å frelse. Jesus sjølv svarar på det: «*Jerusalem! Jerusalem! Du som slår profetane i hel og steinar dei som vert sende til deg. Kor ofte eg ville samla borna dine, som ei høne samlar kyllingane under vengene sine. Men de ville ikkje.*» (Luk 13:34) Heile vår Bibel vitnar: Dei ville ikkje lytta til Herrens røyst. Det var på hørselssida skaden låg, og den er like framtidande i dag. Gud vil så gjerne frelse sjelene - men folk vil ikkje.

Kanskje det ikkje er så mange som samlast om Guds ord i di heimbygd? Høyr då dette himmelske budskap: «*Kan henda Herren gjer noko for oss. Ingen ting hindrar Herren frå å frelsa, anten det er ved mange eller ved få.*» Det er ikkje talet det kjem an på i Guds rike, men om me er tru mot hans Ord - då vil han bruka oss i sjelevinnarbeidet, sjølv om me ikkje alltid ser dei store fruktene.

I si tid vil Herren gje frukt. «*Liksom regnet og snøen fell ned frå himmelen og ikkje fer opp att dit, men vatnar jorda og får henne til å bera og gro, så ho gjev såkorn til såmannen og brød til den som et, slik skal ordet mitt vera, det som går ut frå munnen min. Det skal ikkje venda tomt attende til meg, men det skal gjera det eg vil, og ha fram-*

gang med alt som eg sender det til.»
(Jes 55:10f)

Så får det ligge i Herrens hand om det er mange eller få som blir bærga.

«Vær frimodig, redde hjerte, Dristig, du forsakte sinn! Skynd deg nå med all din smerte Like til din Jesus inn!»

Det står ikkje noko om Jonatan hadde stor eller lita tru, men han hadde tillit til Herren og kva Han kunne gjere. Det er i samfunnet med Herren at trua spirer fram som frukt, og difor såg han heller ikkje noko problem i at Herren kunne sigre om han ville det. Ingenting er umogleg for Herren!

Oppmuntring på vegen

Jonatan samtalar fortruleg med våpensveinen sin. Dei forstår kvar andre og har samfunn med kvarandre. Det er gildt å møte slike «våpensveinar» som ein kan samtale fortruleg med om dei åndelege ting. Det gjev styrke og frimod å møte slike som har tillit til Ordet og sin styrke i Herren. Då blir i grunnen problema så små, og så gjev det oppmuntring om mismotet sig på. «*Gjer alt du har i tankar! Gå berre du!*» seier våpensveinen (v. 7). Har du møtte slike, som har kome med eit oppmuntrande ord? Om du ikkje var som Jonatan, så kunne du i alle fall få vere som våpensveinen. Gud treng mange slike i dag.

I krig er viktig å ikkje stadig male ut korleis fienden sigrar. Det tek motet frå soldatane. Det er ein fare også i kampen om sjelene. Blir me berre oppatt av verdsleggjeringa mellom Guds folk, fråfallet frå Guds ord og korleis djevelen herjar, så margstel det Jesus stridsmenn. Då blir ein meir opptatt av

«bølgjene» enn av Jesus og Ordet. Då blir mismotet lett til ei hengjemyr utan botn.

Korleis talar Bibelen til Guds born i åndeleg strid? Jau, «*Tru på Herren dykker Gud, så skal de halde stand! Tru på profetane hans, så skal de ha lukke med dykk!*» (1Sam 20:20) Det er dette Brorson talar om i songen «Stå fast, min sjel, stå fast i Herrens kriger!» I 5. verset seier han: «*Når Jesu kjærighet Vi rett betrakter, Og verdens herlighet For intet akter, Når himlen er oss kjær Og lys og yndig, Først da blir Herrens hær I striden myndig.*» (sb 470)

«*Eg skal fylgje deg kvar du vil.*» (v. 7) Slik tala våpensveien, og slik blir det for den sjel som Herren har fått frelse: «- Jesus du får føra meg kvar helst du vil.» Paulus snakkar om å vere Jesu Kristi trell - ein har ikkje lenger sin eigen vilje, men er underlagt Herren, og hans ord i eitt og alt.

I dag er det så ofte snakk om sjølvrealisering, men slik er det ikkje i Guds rike. Sjølvrealiseringa kan ikkje kombinerast med Guds veg. Difor blei så mange liggjande etter på himmelvegen. Utdanning, karriere, ektefelle, hus, bil og heim fekk førsteprioritet. Og plassen i det heilage samfunnet stod så ofte tom. Den daglege stunda med Bibelen, blei plikt og stress - i staden for nådestunder under ein open himmel.

(Fortsettes i neste nr.)

L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Bibelkurs på Bibelskulen på Fossnes 22. - 26. nov. 1999

*Av nåde alt jeg får
Hos Gud fra først til sist.
Av nåde leges mine sår
Av legen Jesus Krist.*

Dette verset tona for meg i mange dagar etter at eg kom heim att frå Fossnes. Me var fem damer frå bygdene her i Hardanger som tok i veg til Fossnes på bibelkurs 22.-26. november 1999. Me fylgde Haukeli-ekspressen og det var riktig bra. Då me kom fram til Sem sundagskvelden 21. nov. stod Torunn Fosdal og tok mot oss. Dei to minste borna hadde ho med i bilen.

Det var i alt ti personar som var innmelde på kurset. Me vart alle tekne i mot med eit godt hjartelag, god mat og fine rom. Dei fleste måltida hadde me ved langbord i ein av matsalane. Då var me 14-16 til bords. Til timåne kom det fleire frå distriktet rundt skulen så me vart kring 20 stk. i alt.

Per Bergene Holm og Lars Fosdal hadde båe tekstar om Abraham.

Ingar Gangås hadde sjelesorg og Olaf Klavenæs hadde timer frå Høgsongen. Det var ei glede å sitja og høyra.

Abraham såg på sin eigen lekam som var utdøydd. Men han heldt Gud for

trufast som gav løftet at han skulle få ein son, og i hans ætt skulle alle folk på jorda velsignast. Han såg løftet om Jesus i slekta si. Slik er det for oss og. Her er ikkje noko von om frelse når me ser på vårt kjøt. Det står i Rom 3:12: «Me er duglause vortne alle i hop. Men Gud er trufast som gav løftet.»

«Då tida var fullkommen, sende Gud Son sin, fødd av ei kvinne, fødd under lova, for at han skulle kjøpa fri dei som var under lova, så dei skulle få barnekår. Og sidan de er søner, har Gud sendt sin Sons Ande inn i hjarto våre, og han ropar: Abba, Far!» (Gal 4:4-6) Kjære Frelsar, takk at du kom til oss julenatt!

Veka gjekk fort. Eg for min del tykte det var passe mange dagar.

Ei av oss sa at det gjerne kunne vore ei veke til. Det var ein takksam flokk som reiste heim att. Eg vil takka dykk alle på Fossnes for all godheit og omsorg de viste oss. Så er me takksame til Gud og me vil be om at skulen framleis må få vera til velsigning.

Eg vil oppmoda andre til å delta på bibelkurs når de ser lysing om det. De vil kjenna dykk velkomne og verta rikt velsigna.

Helsing Sigrid Skutlaberg,
Norheimsund